

4. července 1999, 20.48

Tone Vaterlandová nasedla na kolo. Kdykoli šlápla, klika pedálu se otřela o chránič řetězu. Jakmile pak Tone zrychlila, začalo se ozývat chrastění. Kolo takhle rachtalo už od loňského podzimu, kdy s ním spadla do příkopu. Ani přední brzda nefungovala tak, jak by měla. Tone to však netrápilo. Brzy už kolo nebude potřebovat. Za šest týdnů oslaví osmnáctiny a učitel v autoškole jí slíbil, že by mohla zkoušky dělat začátkem září. A potom by měla dostat mámino auto.

Okolo se prohnal nákladní automobil a poryv vzduchu Tone rozkolísal. Chvilí jí trvalo, než opět našla rovnováhu, pak šlapala dál.

Neměla jinou možnost než jet po dálnici E18. Třetí léto po sobě brigádničila v rychlém občerstvení v Norheimsletta. První rok ji tam vozil otec nebo matka. Většinou matka. Letos ale rodiče odjeli na dovolenou na sever a Tone doma na čtyři týdny osaměla.

Po frekventované silnici musela urazit jen pár kilometrů. Za teplých dní, jako byl tenhle, se večer obvykle zastavila u jezera Stokkevannet a vykoukala se. Smyla si z vlasů zápach přepáleného oleje a oblékla si čisté šaty. Pach výparů ze smažení a fritovacího oleje byl na té práci nejhorší, protože se usazoval ve všem. Batoh s věcmi na převlečení si proto Tone vždycky nechávala venku u kola, aby se neusadil i v nich. Jinak to byla dobrá brigáda. Platili jí slušně a nijak se nepředřela, na druhou stranu měla dost práce na to, aby jí čas ubíhal. Většina lidí, kteří v občerstvení zastavovali, mířila na dovolenou nebo spěchala jinam, chodívalo sem však i pár stálých zákazníků. Někteří byli odporní. Pronášeli oplzlé poznámky, ale Tone se je naučila nevnímat. Celkem pravidelně se tu objevoval mopedista Rolf, který nikdy neře-

kl nic jiného než *číslo osm a kolu*. Číslo osm označovalo zvolené menu: burger s listovým salátem, okurkou a rajčetem plus půllitrový nápoj. Před jídlem i po něm pokaždé chodil na záchod. Několikrát tam strávil i čtvrt hodiny. Teď už ho Tone pár dní neviděla.

Mezi stromy napravo viděla blyštící se hladinu.

Odbočila na pozůstatek staré silnice a odstavila kolo na místě, kde začínala cestička k jezeru.

Žádná jiná kola tu nestála a od vody se sem neunesly žádné zvuky. Nejspíš tu bude sama.

Batoh si hodila přes rameno a poslední kousek po cestičce až k obloukovité skalce běžela. Pár mokrých skvrn na povrchu kamene prozrazovalo, že tu nedávno někdo byl.

Tone se rozhlédla. Skoro až u druhého břehu pádloval kdosi na kánoji, jinak nikde nikdo.

Přetáhla si přes hlavu fialový svetr s nápisem *Rychlé občerstvení Bamble*, vyzula se a svlékla si kalhoty.

Předevčírem večer se tu koupala nahá.

Znovu se rozhlédla a zapřemýšlela, jestli to dnes má udělat stejně. Kanoista mířil opačným směrem a na cestičce nikdo nebyl. Doléhal sem jedině vzdálený hluk z E18.

Tone popadla ručník a položila si ho k vodě společně s lahvičkou sprchového gelu, aby na oboje pohodlně dosáhla. Nato si rychle svlékla zbylé části oděvu, spodní prádlo schovala pod batoh a zpřímá se postavila, aby mohla skočit do vody.

Cítila se úplně volná a chvíli tam jen stála a ten pocit si vychutnávala. Brzy jí bude osmnáct. Celé léto tráví doma sama. Vydělává si peníze. A to není všechno. Konečně se také rozešla s Dannym.

Udělala ještě krok blíž k okraji, zdvihla paže do výše a spojila ruce nad hlavou. Vzápětí se lehce zhoupla a odrazila se. Se zavřenýma očima zajela několik metrů pod hladinu a vyplavala teprve po chvíli.